

15 SEPTEMBER 1923

No. 18

28e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Spreek dit, en vermaan en bestraf met allen ernst. Dat niemand
u verachte.

Titus 2:15.

NOG EENS VAN DER VALK'S BOEK.

Verleden jaar (zie *Utah-Nederlander* 9 Maart 1922 en *De Ster* 15 April en 1 Mei 1922) besprak schrijver dezes een anti-Mormoonsch boek van de hand van M. H. A. van der Valk, predikant te Rotterdam. Dat boek, getiteld: „De Profeet der Mormonen Joseph Smith Jr.“, bevat een woord vooraf van dr. J. van der Valk, rector van het Marnix-Gymnasium aldaar. De rector, zoo zal men zich herinneren, achtte het geschrift zijns jongeren broeders van wetenschappelijke waarde om twee redenen:

1. Om de bewijsvoering dat Joseph Smiths verklaring van zekere Egyptische plaatjes diens totale onkunde in de Egyptologie verraadt;

2. Om de diagnose van den profeet als lijder aan pseudologia phantastica (verwarde fantasieën).

Aan de hand van bekende Egyptologen zagen wij toentertijd dat er onder deze geleerden verbazend veel meeningsverschil bestaat omtrent de bewuste plaatjes, en dat ds. Van der Valk als eigenbakken Egyptoloog een heel dwaas figuur maakte.

Verder toonden wij aan op duidelijke, hoewel ondeskundige gronden, dat de dominee een onbevoegd beoordeelaar was; dat hij zich met iets bemoeide, waarvan hij zoowat niets afwist; dat hij als felle tegenstander van den Mormonenprofeet zijn doel voorbijstreefde.

Nu gewerd ons sinds den tijd dat bovengenoemd artikel verscheen, een deskundige oordeelvelling, die meer dan waard is dat

zij vastgelegd wordt in onze trouwlichtende *S t e r*. Die oordeelvelling komt voor in een boekbespreking door dr. J. C. de Moor betreffende het onderhavige werk gegeven in de Gereformeerde „Heraut”. Geven wij dr. De Moor het woord:

„Ik ben geen psychiater (dokter voor zielsziekten) en durf daarover (de diagnose van den profeet als lijder aan verwarde fantasieën) dus evenmin een oordeel vellen (als over het Egyptologische deel van het boek), maar was zoo gelukkig, in dezen de medewerking van een deskundige te kunnen verkrijgen, n.l. van dr. D. Schermers, den geneesheer-directeur van het Christelijk Sanatorium voor Zenuwlijders te Zeist. Deze gaf mij de volgende beoordeeling van hoofdstuk III sub 6 van dit boek:

„Naar het mij voorkomt heeft de heer v. d. Valk zich op glad ijs gewaagd, toen hij in het derde hoofdstuk van zijn boek ook een artikel schreef over Smith als psychopaat(h).

„Wanneer men over de noodige bronnen kan beschikken, hetgeen bij v. d. Valk zeker het geval is geweest, dan is het niet zoo moeilijk een goede levensbeschrijving te geven. Om echter ook een antwoord te geven op de vraag of dit leven ziekelijke trekken vertoonde, daarvoor is het zeker wel noodig, dat men zelf ook volkomen op de hoogte is van de pathologische verschijnselen, die zich kunnen voordoen. Vooral is dit het geval met overgangsvormen, waar men vaak in twijfel verkeert of men met een abnormalen toestand te doen heeft.

„Het is niet bekend, dat de schrijver zelf eenige psychiatrische ervaring heeft opgedaan, en uit zijn boek blijkt dit ook geenszins. Zonder eenige nadere toelichting spreekt hij reeds aanstonds van een verklaring uer „psychose” en wijst hij op de „experimenteele subjectieve metapsychologie”. Met enkele woorden wordt dan uitgemaakt, dat de profeet geen spiritist (spiritualist?) was en dat hij niet leed aan epilepsie of hysterie. Wel staat het voor den schrijver vast, dat de profeet „van zijn geboorte af” dubbel erfelijk belast was en daarom een abnormaal persoon, een psychopaaht is geweest. Nu is het wel waar, dat de erfelijke belasting, wanneer zij dubbelzijdig is, grooten invloed uitoefent, maar het staat nog niet vast, dat men in dezen met ziekelijke factoren bij de ouders te doen heeft; het gaat toch niet aan om alles wat slecht en afkeurenswaardig is, eenvoudig ziekte te noemen of daarmede gelijk te stellen. En was de schrijver met deze ontdekking nog maar tevreden geweest; maar hij gaat verder met zijn onderscheidingen en spreekt van een pseudologia phantastica, want de profeet leed aan verwarde phantasieën. Als men echter nagaat wat bekende autoriteiten van den laatsten tijd, o.a. Bleuler, hoogleeraar in de psychiatrie te Zürich, over dit ziektebeeld geschreven hebben, dan

bijkt duidelijk, dat dit allermint klopt met de beschrijving, die v. d. Valk van den profeet heeft gegeven.

„Deze patiënten lijden zonder twijfel aan sterke phantasieën, maar zijn zoo veranderlijk, dat zij niet in staat zouden zijn een secte te stichten, die zulk een enormen aanhang heeft verkregen. De „phantasieën” van den profeet kunnen dan ook moeilijk als verward beschouwd worden. *** Hij gebruikte ze naardat hij hen van noode had en oefende daarbij een grooten suggestieven invloed uit op zijn omgeving. Of men daarom het recht heeft van een inductieve psychose te spreken, zooals v. d. Valk dit doet, is ook een vraag, die niet direct beantwoord kan worden. Weliswaar vermeldt hij enkele gevallen van deze psychose uit den laatsten tijd en herinneren velen zich nog Appeltern en Katwijk, maar de aandachtige lezer gevoelt zelf, dat dit geheel andere gevallen zijn. Wanneer Smith een bijzondere suggestie op zijn volgelingen uitoefent, dan heeft men daarom nog niet het recht van een inductieve psychose te spreken.

„Als psychiater zou ik dus ernstig bezwaar moeten maken tegen de beide door v. d. Valk gestelde diagnosen; zooals men dit van een leek trouwens niet anders kan verwachten, getuigen zij van groote oppervlakkigheid. De lezing van zijn boek geeft echter wel den indruk, dat de profeet een merkwaardige persoonlijkheid was, die zeker verdiende ook van psychiatrische zijde nauwkeurig te worden besproken.

„In de laatste jaren zijn verschillende pathographieën verschenen van bekende persoonlijkheden, die na hun dood uit hun geschriften zijn beoordeeld. Dikwijls gelukt het dan, enkele geestelijke afwijkingen te vinden, die tijdens hun leven de aandacht ontsnapt waren. Het is vooral Möbius geweest, die op dit terrein een bijzondere verdienste heeft verkregen door zijn beschrijving van Rousseau's leven. Of het mogelijk is, omtrent den profeet der Mormonen zulk een nauwkeurige studie te geven, is echter zeer twijfelachtig, want het is niet zeker of daartoe genoegzame gegevens beschikbaar zijn. Het is toch niet voldoende te weten, wat anderen over Smith hebben gezegd, maar men moet zelf een blik kunnen slaan in zijn zieleleven.

„Het is uit het boek van v. d. Valk niet gebleken, dat Smith in staat is geweest schriften na te laten, die ons daartoe voldoende in staat stellen. Dit neemt echter niet weg, dat de psychologie der Mormonen de bijzondere aandacht niet alleen van de psychiaters, maar vooral van de psychologen alleszins waard is.”

(De Heraut voor de Gereformeerde Kerken in Nederland,
Zondag 11 December 1921. No. 2290. Rubriek Leestafel.)

Zoover de geneesheer-directeur. Dr. De Moor teekent hierbij aan:

„Mijn dank aan dr. Schermers, met dien onzer lezers. Zij kunnen nu kiezen tusschen het oordeel van dr. Van der Valk, die de diagnose van zijn broeder „juist” vindt, en dat van den deskundige, die ernstig bezwaar ertegen moet maken.”

Ook den dank der „Mormonen”, niet alleen aan dr. Schermers, doch tevens aan dr. De Moor, die zoo flink en eerlijk met deze beoordeeling voor den dag kwam.

Wij zijn nieuwsgierig of het nieuwsblad „De Rotterdammer”, na lezing van dr. Schermers' woorden, nog juichen zou als op 26 October 1921 onder „Kerknieuws”: „het heele gebouw van het Mormonisme (wordt) door dit werk erger dan aan het wankelen gebracht.” Dat gebouw staat, dit is historisch bewezen, vaster dan menschenwerk. Het wankelen, zoo blijkt nu ook weer uit de verklaring van dr. Schermers, was trouwens maar verbeelding.

Terwijl wij nu toch dr. De Moor noemen, willen wij het meteen even over een ander deel zijner bespreking hebben. Zoo vrijzinnig als deze dominee is, waar hij het deskundig oordeel den Herautlezers voorlegt, zoo eng en benepen is hij later waar hij rector Van der Valk toejuicht als die niet gelooft dat de Mormonen zelfs zoover zullen komen om voor bewijzen vatbaar te zijn. „Want inderdaad”, aldus dominee De Moor, „het geeft tòch niets, wat men ook van dat fijne stelletje Heiligen der laatste dagen en hun valschen profeet beweert of bewijst”.

Hoe verdraagzaam klinkt dat uit den mond van een zielenherder. En wat een evenwicht is er in zijn denken. Wijselijk houdt deze boekbespreker zijn oordeel in over het gedeelte van Van der Valk's boek, dat Egyptologische teekeningen bespreekt; wijselijk ook neemt hij een zeer bekwaam psychiater in den arm, waar de profeet gebrandmerkt wordt als lijder aan een zekeren vorm van zielsziekte; en dan, zonder het Mormonisme de ernstige studie gegeven te hebben, die deze merkwaardige beweging verdient, weet hij de mentaliteit der Laterdaagsche heiligen even streelend te generaliseeren als de door dr. Schermers op zijn plaats gezette dr. Van der Valk dat doet. „Dat fijne stelletje.....”

Neen, neen, dominee De Moor, met schelden komt u er niet. Schelden is ook een der „wetenschappelijke” methoden van dominus Van der Valk. Schelden verraaft iemands zwakheid of de zwakheid zijner zaak.

Kent u werkelijk het Mormonisme? Als u denkt dat het synoniem is met sensualiteit (de gewone valsche voorstelling) dan kunnen honderden Godvreezende Hollanders (onder wie ernstige menschen, die vroeger onder uw gehoor zaten) u plechtig verzekeren dat u verkeerd is ingelicht. O zeker, er zijn „heiligen” die lang geen heiligen zijn, maar de falende enkeling is een slechte maatstaf.

„Naar 't hóógste meet men 'n volk. Wel is een keten
 Nooit sterker dan zijn zwakste schakelwring,
 Maar dichters zal men nimmer lager meten
 Dan 't hoogste vers dat aan hun hart ontsprong:
 Geen volk is kleiner dan zijn grootste kind'ren.”

Kan er uit Utah iets goeds komen? Kom en zie. Maar zie ons niet door de onzuivere brilleglazen van aanmatigende bestrijders als de gebroeders Van der Valk.

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

HIJ, DIE VOLHOUDT!

De grootste mannen ter wereld hebben nederlagen geleden. Maar zij zijn altijd wederom met moed den nieuwen strijd begonnen.

Wij kunnen generaal Grant nemen als een goed voorbeeld hiervan. De helft van zijn leven heeft hij in veldslagen doorgebracht, maar hij verloor nooit zijn hoog doel uit het oog en werd nooit moede in den strijd, dat doel te bereiken. En wanneer de tijd dáár was, dat hij een besluit moest nemen, was hij er op voorbereid. Zelfs de sterkste zal telkens en telkens weer vallen. Maar wat hindert dat? Het leven is niet slechts één slag, maar een oorlog.

Toen de eerste dag van den slag bij Shilok ten einde liep, een dag, die voor de Unie van groote beteekenis was, kwam de chef van den Generalen Staf Mc. Pershon naar generaal Grant toe en zeide tot hem:

„De zaak staat slecht, generaal. Wij hebben de helft van onze artillerie en het derde deel van onze infanterie verloren. Ons front is doorgebroken en wij zijn zelfs tot aan de rivier teruggedreven.”

Generaal Grant gaf geen antwoord en Mc. Pershon vroeg ongeduldig wat hij nu dacht te doen.

„Doen? Wij zullen de linie opnieuw opstellen en bij het aanbreken van den dag wederom aanvallen. Zal de vijand dan niet overrompeld worden, denkt ge?” Het leger van den tegenstander was werkelijk zóó verrast, dat het al vóór negen uur op de vlucht sloeg.

Een ieder, die resultaat heeft, zal eenmaal tegenover zulke moeilijkheden komen te staan, en dan moet hij zijn soldaten opnieuw opstellen en in den vroegen morgen den aanval beginnen.

Voor hen die een rechtvaardige zaak volhouden, is er eigenlijk geen werkelijke nederlaag. Eerst dan, wanneer wij ons innerlijk aan den vijand overgeven, eerst dan zijn wij overwonnen.

(The Christian Herald).

DE ZATERDAGAVOND VAN DEN TIJD.

De zesde dag.

In de christelijke landen is de Zaterdag de dag, waarop het huis gereinigd wordt, een dag die bestemd is „alle dingen in orde te maken” als een voorbereiding voor den Sabbath, den heiligen tijd van rust. Alvorens het huis volkomen rein en in orde kan zijn, gelijk men het Zondags graag wenscht, moet alles, zooals de huisvrouw zegt „onderste boven gehaald” worden. De meubelen worden van de plaats gehaald en gereinigd, de vloer geboend, de ramen gezeemd en de kachel gepoetst; het lichaam gewasschen en alles gedaan wat er gedaan moet worden; wanneer dan de nacht voorbij is en de morgen daagt, kan de zon over een schoon beeld glimlachen en de dag des Heeren geheiligd worden op de manier waarop hij geheiligd moet worden, namelijk in reinheid grenzend aan godzaligheid. Zijn deze dingen niet een zinnebeeld; laten zij ons niet iets vermoeden wat hooger is?

Alle dingen hebben hun gelijkenis”, zegt Plato, „wij zien, dat alle dingen omhoog gaan, waar wij ook beginnen. Alles is zinnebeeldig, en de dingen die wij aanzien voor gevolgen, zijn eigenlijk oorzaken”. (Plato in Emmerson's „Representative Men”, Altemus-uitgave 1895, blz. 71). Indien dit gezegde waar is, dan ligt in alle dingen, klein of groot, begin of einde, een zinnebeeldige beteekenis; zelfs in het begin en einde der week. Dan heeft zoowel de Zaterdag als de Zondag een zinnebeeldige beteekenis, en beide wijzen op iets hoogers en grooters.

De Sabbath der wereld. Ik weet niet, wie den eersten keer een vergelijking maakte tusschen den zevenden dag en het duizendjarig vrede-rijk van den Messias. Enoch wist alreeds van dit rijk door een openbaring des Heeren (P. v. Gr. Waarde, Mozes 7 : 48, 61, 64). Maar het valt ons ook op, dat het symbool van den zevenden dag niet alleen staat. Met de gedachte aan een grooten Zondag verbindt zich de gedachte aan een grooten Zaterdag, waarvan alle andere Zaterdagden slechts zinnebeelden zijn; ook deze Zaterdag zal een tijd van opwinding zijn, een tijd van moeite en strijd, gedurende welken tijd allen bereid worden gemaakt voor den gezegenden dag van den Sabbath, voor het tijdperk van eeuwige vrede. De Zaterdagavond der wereldgeschiedenis moet noodzakelijkerwijze den Zondagmorgen voorafgaan.¹⁾

De Openbaring. In de geschriften van Joseph Smith

1) De rabbijnsche uitleggers zijn van meening dat na 6 duizend jaren een zevende zal komen van rust en vrede. Paulus (2 Thess. 1 : 7) zegt, dat de tijd van de wederkomst van Christus een tijd zal zijn, waarin de Heiligen rust zullen vinden; en hij zegt ook (Hebr. 4 : 1—11) dat het volk van God rust zal vinden. Het woord dat hij gebruikt, is verwant aan het woord Sabbatsrust en duidt op de komst des Heeren. I. M. Sjö Dahl.

wordt duidelijk en slechts voor één uitlegging vatbaar, gewezen op de zinnebeeldige beteekenis van den Zondag en ook van de andere dagen. Op één plaats zegt hij — of zegt de Heer door hem: „Alle dingen hebben hunne gelijkenis, en alle dingen zijn geschapen en gemaakt om van Mij te getuigen.” (Mozes 6 : 62). Wij moeten dus niet verbaasd zijn, wanneer wij het volgende onder de leer van den profeet vinden. Ik haal uit zijn sleutel tot openbaring van Johannes aan: „Wat moeten wij verstaan onder het boek, dat Johannes zag, hetwelk met zeven zegelen gesloten was? (Openb. Joh. 5 en 6).

Wij moeten daaronder verstaan dat het de geopenbaarde wil, de geheimen Gods bevat; de verborgene dingen van Zijn plan betreffende deze aarde gedurende de 7-duizend jaren van haar tijdelijk bestaan.

„Wat moeten wij verstaan onder het blazen der bazuinen, waarvan in het 8e hoofdstuk van Openbaring gesproken wordt? Wij moeten daaronder verstaan, dat, gelijk God in 6 dagen de wereld schiep, en op den zevenden dag Zijn werk voleindigde en het heiligde, en ook de menschen uit het stof der aarde vormde, evenzoo zal God, de Heer, in het begin van de 7e eeuw de aarde heiligen, de zaligheid des menschen voleinden en alle dingen richten, en alle dingen verlossen bovendien; wat hij niet in Zijn macht gelegd heeft, wanneer hij alle dingen tot aan het einde aller dingen verzegeld zal hebben; en het blazen der bazuinen der zeven Engelen is de voorbereiding en voleinding van zijn werk in het begin der 7e eeuw; — de bereiding van den weg ten tijde zijner wederkomst. (L. en Verb. Afd. 77 : 6—12).

Z e v e n g r o o t e d a g e n. De „dagen”, waarop hier gewezen wordt, zijn geen gewone dagen van 24 uren, die naar de draaiing van de aarde om de zon berekend worden. De Heer, die „de wereld schiep”, vóórdat de mensch op dezelve geplaatst werd, had de manier van zijn tijdrekening nog niet aan Adam getoond. (Abr. 5 : 13). Hier wordt niet bedoeld de dagen der menschen, maar de dagen van God, die ieder 1000 jaar duren.

„Het boek, hetwelk Johannes zag”, bevatte de werkelijke geschiedenis der wereld — dat, wat het oog Gods gezien en de engelen-boodschappers geschreven hadden; en de 7-duizend jaren, die met de zeven zegelen van het boek bedoeld worden, zijn zeven groote dagen, in welker tijd moeder aarde haar groote sterfelijke zending vervullen zal, terwijl zij zes dagen werkt en op den Zondag, den tijd harer heiliging, rusten zal. Deze zeven dagen sluiten niet in den tijd, gedurende welken onze aarde tot woonplaats voor de menschen gemaakt en voorbereid werd. Zij hebben slechts betrekking op het „tijdelijk bestaan” van de aarde, d.w.z. op den tijd ter onderscheiding van de eeuwigheid.

D e t i j d r e k e n i n g v o l g e n s K o l o b. De vertaling

van het boek van Abraham door den profeet Joseph Smith, verklaart ons, dat die grootere dagen „naar den tijd” of naar de tijdrekening van Kolob opgevat moeten worden; naar een machtige planeet, die het dichtst bij den hemelschen troon is, en die in duizend jaren één omwenteling maakt. (Abr. 3 : 4).

Die tijd is daarom één dag op Kolob. Het is wel waarschijnlijk, dat de Heer in de waarschuwing, die Hij Adam gaf, toen Hij zeide: „Want ten dage dat ge daarvan eet, zult ge den dood sterfen.” (Gen. 2 : 17), zulk een dag bedoelde, want Adam leefde, nadat hij van de vrucht gegeten had, nog 730 jaar.¹⁾ Petrus zal zeker aan hetzelfde gedacht hebben, toen hij schreef: „Eén dag is bij den Heere als duizend jaren en duizend jaren als één dag.” (2 Petr. 3 : 8).

A n h e t e i n d d e r w e e k. Volgens onze tijdrekening die, zooals allen moeten toegeven, fouten heeft, maar toch ongeveer de juiste is, waren er 4000 jaren of 4 van de zeven groote dagen, die aan deze planeet gegeven werden als de tijd van zijn „aardsch bestaan”, voorbijgegaan, vóórdát Christus gekruisigd werd; en er zijn na dien tijd wederom ongeveer 2000 jaren verlopen. Daarom loopt de groote week der aarde ten einde en wij staan in den tegenwoordigen tijd aan den Zaterdagavond der wereldgeschiedenis, of aan het einde van den zesden dag der menschelijke tijdrekening. Is dit niet een tijd die ons tot nadenken stemt, een tijd dat men in zichzelf keert? Spoedig zal de morgen van het duizendjarig rijk aanbreken, die duizend jaren van vrede, de Sabbat der wereld!

D e r e i n i g i n g i n v o l l e n g a n g. Daarom behoeven wij ons niet te verwonderen, wanneer alle dingen in beweging zijn. Oorlog, hongersnood, pestilentiën, aardbevingen, stormen, overstromingen — deze gebeurtenissen zijn de vooraf verkondigde teekenen van de wederkomst van Christus (Matth. 24; L. en Verb. afd. 87, 88). Slavernij en boosheid moeten vernietigd worden, en de weg bereid voor hem die, ofschoon genadig en goed voor alle zondaren die boete doen, toch niet „met de geringste mate van toestemming de zonden kan aanschouwen.” (L. en Verb. 1 : 31—32). De aarde moet bevrijd worden van alle onderdrukking en gereinigd van alle zonden. Zij is het huis Gods, en hij komt om daarin te leven en er een verheerlijkte woonplaats van te maken. De reiniging is in vollen gang en het werk van den Zaterdag moet gedaan worden eer de Heer van den Sabbat verschijnt.

J. H.

(Orson F. Whitney in: Saturday Night Thoughts).

1) Gen. 5 : 5. Dit heeft slechts betrekking op het aardsche leven. Adam stierf geestelijk, zoodra hij het Goddelijk gebod had overtreden. Daar hij uit de tegenwoordigheid des vaders verbannen was, was hij in geestelijke dingen dood. (L. en Verb. afd. 27 : 40, 41).

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: C. ZAPPEY

WET EN ORDE.

Door geheel Nederland werd 31 Augustus de verjaardag van Hare Majesteit de Koningin gevierd en den 6den September het jubileum van haar 25-jarige regeering. Het is wèl dat zulke belangrijke gebeurtenissen herinnerd en op een passende wijze door het volk en de kinderen van de scholen gevierd zouden worden, want het heeft een neiging om nationale getrouwheid te bevorderen en in deze dagen van moeite en tumult, terwijl natiën beven en georganiseerde groepen mannen, zoowel als personen, trachten gevestigd bewind te verslaan, hebben wij elken invloed, die bijdraagt om de wet en orde te handhaven, goedwilligheid bevordert en de soevereiniteit van naties bestendigt, van noode.

Getrouwheid bestaat niet zoo zeer in het tentoonstellen van nationale kleuren, als wel in het gedrag van den persoon. Om getrouwheid aan het vaderland te bewijzen, moet men getrouw aan de wet of het wettelijk bestuur, of den soeverein zijn, de wet hooghouden en het bestuur en zijn regeerders tegen aanvallen van binnen of van buiten beschermen en elke poging van den mensch om de vrijheid en den vrede, waarin het land zich verheugt, te verwoesten, weerstaan.

Dit is een geloofsbeginself in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, zooals het gevonden kan worden in het 12de artikel van „De Artikelen des Geloofs”: „Wij gelooven onderdanig te moeten zijn aan Koningen, Presidenten, Heerschers en Vorsten, in het gehoorzamen, eeren en onderhouden der wetten” en niemand is in volle overéénstemming en gemeenschap met deze Kerk, die niet nauwgezet zijn gouvernement ondersteunt, de wetten onderhoudt en helpt om de orde en discipline in stand te houden. Het is onmogelijk voor eenig persoon om geïnspireerd te worden door den geest van waarheid en de wet niet te eeren, want orde is de eerste wet des hemels, en alle Heiligen der laatste dagen zouden leeren om de wetten des hemels te eeren door de wetten van het land te gehoorzamen, te eeren en ondersteunen.

In afdeeling 134 van de Leer en Verbonden kunnen wij het volgende vinden:

„Wij gelooven dat landsregeeringen door God ingesteld werden voor het nut der menschen, en dat Hij de menschen voor hunne handelingen met betrekking tot dezelve verantwoordelijk

houdt, hetzij in het maken van wetten of het toepassen derzelven, voor het welzijn en de veiligheid der maatschappij.

Wij gelooven dat geen regeering in vrede kan bestaan, tenzij zulke wetten ontworpen zijn en onschendbaar gehouden worden, zoodat aan elk persoon de vrije uitoefening zijns gewetens, het recht en bestuur van eigendom, en de bescherming van het leven verzekerd is.

Wij gelooven dat alle menschen verplicht zijn de onderscheidene regeeringen waarin zij wonen te ondersteunen en handhaven, terwijl zij in hunne onafscheidelijke en onvervreemdbare rechten door de wetten zulker regeeringen beschermd worden; en dat opstand en oproer voor een ieder aldus beschermd burger onbetamelijk zijn en daarom gestraft zouden worden, en dat alle regeeringen een recht hebben zulke wetten vast te stellen als volgens hun oordeel het beste berekend zijn het algemeene belang te verzekeren, houdende echter terzelfder tijd de vrijheid van het geweten heilig."

Met zulk een volmaakte code als gids, zoude het gedrag van de leden van de Kerk van Christus van dien aard zijn, dat alle landsregeeringen, de samenstellers en de handhavers der wet, zouden weten dat op dit volk verlaten kan worden en dat niet één in overtreding bevonden wordt. Wij verwelkomen elke beweging die vrede, eensgezindheid en vriendelijkere betrekkingen tusschen naties en volken ten doel heeft en verstaan dat dit noodzakelijk is voor den tijdelijken vooruitgang en onafhankelijkheid en de ten laatste geestelijke behoudenis van het menschelijk geslacht.

C. S. HYDE.

DE DIENST VAN DEN MAMMON.

Onder bovenstaanden titel schrijft het Sint Josefblad van 1 September o.a. het volgende:

„Men spreekt wel eens van de dienaren van den Mammon en men bedoelt de menschen, wier geheele leven en streven er op gericht is een zoo groot mogelijken rijkdom te verzamelen en van het geld hun afgod te maken.

De dienst van den Mammon was tot dusver iets onwezenlijks; men sprak er van, doch de uiterlijke teekenen, waarmede een eeredienst hulde brengt aan het hoogste wezen zijner dienaren, ontbraken tot dusverre.

De dienst van den Mammon was een spiritueele, zijn beoefenaren waren niet uiterlijk kenbaar.

Maar in den modernen tijd bestaat alles.

De moderne menschheid is nog steeds niet teruggekeerd van de dwaalwegen, ingeslagen met voorgangers als Luther, Calvijn, Voltaire en hun navolgers. Ze loopt immer nader haar verderf tegemoet.

De dienst van den Mammon is gesticht. Wel in Amerika, in de Vereenigde Staten, ver weg dus, maar de geestelijke dwaasheden van deze volkerengemeenschap vinden helaas hun weg ook naar het oude Europa.

Ook Holland telt zijn Mormonen ***"

De schrijver van dit artikel moet wel in het donker verkeerden ten opzichte van dit onderwerp en zeer weinig onderzocht hebben om zulk een verklaring als deze te maken: „De dienst van den Mammon was tot dusver iets onwezenlijks, men sprak er van, doch de uiterlijke teekenen, waarmede een eeredienst hulde brengt aan het hoogste wezen zijner dienaren, ontbraken tot dusverre.” We behoeven maar het bijbelboek open te slaan en terug te gaan naar den tijd toen Jezus rondwandelde op deze aarde en Zijn leer met zulk een klaarheid bekend maakte aan een iegelijk, die wilde luisteren en ontvangen. Wij vinden dat één tot Hem komt en Hem de vraag stelt: „Goede Meester, wat zal ik goeds doen, opdat ik het eeuwige leven hebbe?” De Zaligmaker beval hem de geboden te onderhouden als hij in het leven wenschte in te gaan, en op de vraag van den jongeling: Welke? somde de Meester deze op en het antwoord was: „Alle deze dingen heb ik onderhouden van mijne jonkheid af; wat ontbreekt mij nog?” En de woorden, welke hij op deze vraag ontving, bedroefden hem zeer. Het onderhouden van de geboden was schoon, maar er was nog zooveel meer te doen. De Mammondienst in hem moest worden gedood. De geboden die hij had onderhouden, waren groot, maar konden hem niet de volmaaktheid brengen en daarvoor de woorden van den Heiland: „Zoo gij wilt volmaakt zijn, ga henen, verkoop wat gij hebt en geef het den armen, en gij zult eenen schat hebben in den hemel; en k o m h e r w a a r t s, v o l g m i j!” Dat was te veel, zijn aardsche schatten te ruilen voor een schat in den hemel. Wel begeerig het eeuwige leven in te gaan, maar daarvoor goederen en geld af te staan! Neen!

Er was meer te doen dan alleen de geboden te onderhouden, die Jezus had opgesomd, want het „volg mij” meende zooveel.

Alreeds was de stem van Johannes gehoord, predikende den doop der bekeering tot vergeving der zonden en zeggende in de woestijn van Judea: „Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen”, alreeds was de Zoon nedergedaald in de rivier de Jordaan, en terstond als hij uit het water opgeklommen was, had God de Vader Zijn groote tevredenheid uitgesproken toen de Verlosser ook daarin ons allen een voorbeeld was, zeggende: „Deze is mijn Zoon, mijn Geliefde, in denwelken Ik mijn welbehagen heb.” Het „v o l g m i j!” beteekende dat er meerdere geboden te onderhouden waren. Het vereischte absoluut geloof in den Verlosser der wereld, bekeering en doop door onderdompeling, waarvan een

Apostel Paulus later zoude zeggen in zijn brief aan de Galaten: „Want zoovelen als gij in Christus g e d o o p t zijt, hebt gij Christus aangedaan”, en strikte navolging van al Zijn geboden. Maar de jongeling ging bedroefd henen, en wilde liever den Mammon dienen, zijn rijkdommen behouden en geen schat in den hemel vergaren en het deed Jezus tot Zijn discipelen zeggen. „Voorwaar ik zeg u, dat een rijke bezwaarlijk in het Koninkrijk der hemelen zal ingaan.” Deze gebeurtenis vond waarlijk niet plaats in moderne tijden, alhoewel de navolging wijd en zijd gevonden kan worden heden ten dage, en het was verre van iets „onwezenlijks”, maar was een „uiterlijk teeken”. Was het iets onwezenlijks, was het iets spiritueels, was het niet uiterlijk kenbaar, toen in het verleden een Judas den Verlosser der wereld een verraderkus op het gelaat drukte? Was het niet de Mammondienst die hem naar de dertig zilverlingen deed grijpen?

Als het den lezers van het Sint Josefblad gegeven was om de Schriften te onderzoeken, als zij datgene deden wat de Heiland ons gebiedt in de volgende woorden: „Onderzoekt de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben, en die zijn het die van mij getuigen”, zouden zij weten dat er zeer vele voorbeelden gevonden kunnen worden in het oude en nieuwe testament, waar het dienen van den Mammon in „uiterlijke teekenen” kenbaar is. Maar de lezers van het Sint Josefblad behooren aan een kerk, welke het vrije onderzoek verbiedt. Ik lees in hetzelfde exemplaar op pagina 2 onder het artikel genaamd „Het Licht” o.a. het volgende: „En zoo is dus v o l g e n s d e i n s t e l l i n g v a n C h r i s t u s (terecht hebben zij deze woorden cursief gedrukt) noch het v r i j e o n d e r z o e k, noch het l e z e n d e r H. S c h r i f t, noch een bijzondere ingeving des H. Geestes, noch dit of dat of iets anders, dat menschelijke uitvinding is, maar het levend woord der wettige, door Christus aangestelde plaatsbekleeders de eenige aangewezen weg, welke de menschen tot het geloof moet leiden.”

Zulk een leer is nog erger dan de zoogenaamde dwaalwegen, zooals het blad betitelt, van Luther en anderen en hun navolgers. Want, door den mensch het vrije onderzoek en het lezen van de H. Schrift te verbieden, onthoudt men hem van hetgeen Jezus zoo noodig achtte. Het is waar, Luther en de mannen die hem volgden, brachten niet de leer die uit de godzaligheid is. Het is waar dat Luther niet aanbood datgene wat de Meester en de Apostelen gepredikt hadden en hij niet aan de wereld teruggaf wat zij verloren had. Maar hoe kon het anders? De woorden van den grooten Leeraar klinken wederom te duidelijk om daarover te redekavelen: „Alzoo iedere goede boom brengt voort goede vruchten, en een kwade boom brengt voort kwade vruchten; een goede boom kan geen kwade vruchten voortbrengen, noch een kwade boom goede

vruchten voortbrengen." Hoe kon de zuivere leer en de macht voortspruiten uit een kerk waar de leer verdraaid en verkracht was en waarin de macht van het heilig Priesterschap niet meer bestond? Hoe kon een reine leer voortspruiten uit een organisatie, die de inzettingen veranderd en heidensche gebruiken ingelascht had en waar de Mammon al zulke lange jaren op de meest „uiterlijk kenbare wijze" gediend werd? Luther of Calvijn of eenig ander sterfelijk wezen waren daartoe niet in staat. Hervormers, dank zij God, stonden op en brachten omkeeringen teweeg, die zeer vele van de heidensche gebruiken aan kant zetten, maar om de zaligheid te bereiken, moet dezelfde weg bewandeld worden die eertijds verkondigd werd door Jezus en Zijne Apostelen.

„Doch al ware het ook dat een Engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt." De ware organisatie met Apostelen, Profeten, herders, leeraars, enz. was weggenomen van deze aarde en God alleen kon haar terugbrengen aan de stervelingen op deze wereld. Het was te duidelijk voorzeggd, dat een groote afval plaats zoude vinden, dat het voor den ernstigen onderzoeker van de H. Schrift niet moeilijk te verstaan is dat de teekenen alreeds zichtbaar waren in de dagen van de Apostelen. Het waren deze teekenen die Paulus in zijn brief aan de Galaten deed schrijven: „Ik verwonder mij, dat gij zoo haast wijkende van dengene die u in de genade van Christus geroepen heeft, overgebracht wordt tot een ander Evangelie." De ontboden ouderlingen van Efeze werden deze woorden toegevoegd: Want dit weet ik, dat na mijn vertrek zware wolven tot u in komen zullen, die de kudde niet sparen; en uit uzelve zullen mannen opstaan, sprekende verkeerde dingen, om de discipelen af te trekken achter zich." Hij wist dat degene die de machtdragers waren, verkeerde dingen zouden gaan leeren en daarom is het ook geen wonder dat hij in den eersten brief aan de Corinthiërs moest verklaren: „Alreede zijt gij verzadigd, alreede zijt gij rijk geworden, zonder ons hebt gij geheerscht; en och, of gij heerschtet, opdat ook wij met u heerschen mochten! Want ik acht dat God ons, die de laatste Apostelen zijn, ten toon heeft gesteld als tot den dood verwezen; want wij zijn een schouwspel geworden der wereld en den Engelen en den menschen". Paulus, de aangeroepene op den weg van Damascus, meende hiermede niet te verklaren dat het ambt van Apostel niet meer van noode zoude zijn, want daar is hij te uitgesproken over in Efeziërs 4, maar de leeraars, welke zouden opstaan, zouden geen mannen Gods zijn en hij waarschuwt zijn geliefden Timotheus: „Want daar zal een tijd zijn, wanneer zij de gezonde leer niet zullen verdragen; maar kittelachtig zijnde van gehoor, zullen zij zichzelf leeraars opgaren naar hunne eigene begeerlijkheden, en zullen hun gehoor van de waarheid afwenden, en zullen zich

keeren tot fabelen." En ook lezen wij, waarop wij de aandacht van onze vrienden wenschen te vestigen, dat er af zouden vallen van het geloof, die hun eigen geweten als met een brandijzer toe geschroeid zouden hebben, verbiedende te huwen. Deze toestand werd door Micha den Profeet gezien als hij schrijft dat er in die dagen geen antwoord van God zoude zijn en de Mammondienst de plaats zoude innemen van het eenvoudige, doch schoone Evangelie van den Zaligmaker: „Hare hoofden richten om geschenken, en hare Priesters leeren om loon, en hare Profeten waarzeggen om geld; toch steunen zij op den Heere, zeggende: „Is de Heere niet in het midden van ons? Ons zal geen kwaad overkomen.”

Zonder twijfel schrijft het Sint Josefblad tegen het vrije onderzoek en het lezen van de H. Schrift in het belang van zijn kerk. Want het mocht zijn dat zijn lezers uit zouden vinden dat de woorden waarheid bevatten: „Die zijn het die van mij getuigen”, en dat het geen „menschelijke instelling” is, zulks te doen. En daar het lezen van de H. Schrift streng afgeraden wordt, is het schijnbaar ook niet noodig geacht om aan te toonen dat het verbieden „volgens de instelling van Christus is”.

Het is een welbekend feit, dat na den dood van de Apostelen de afval begon en in het midden van de derde eeuw, juist voor de zware vervolging ingesteld door keizer Decius, de christenen een periode van vrede en voorspoed medemaakten, die nog meer onheilen medebracht. Cyprian, bisschop van Carthage, zegt over dezen vrede die de vervolging voorafging: „Een iegelijk was er op uit om zijn erfgoed te verbeteren en er werd vergeten wat de geloovigen deden onder de Apostelen, en wat zij te allen tijde moeten doen. Zij maakten zich bezorgd over de kunst om rijkdommen te verzamelen, de herders en diakenen vergaten hun plicht, liefdewerk werd verzaakt en tucht was op haar laagst.*** Zelfs vele bisschoppen die leiders en voorbeelden voor de rest moesten zijn, verwaarloosden hun aangewezen plichten, zij reisden door afgelegen provincies op jacht naar genoegens en winst, gaven geen hulp aan nooddruftige broederen en hun dorst naar goud was niet te lesschen.”¹⁾ Dat waren „uiterlijke, kenbare teekenen en beoefenaars van den dienst van den Mammon”, en dat was de derde eeuw!!! De geschiedenis van de latere kerk is niet minder bekend omtrent haar uiterlijke teekenen. De verkoop van aflaten enz., enz., ontsiert de „moederkerk” op een gruwelijke wijze en zijn maar al te duidelijk zichtbare bewijzen dat de Mammon gediend wordt, welke geen nadere aanduiding van noode heeft.

„Ook Holland”, zegt het Sint Josefblad, „kent zijn Mormonen”. Laster is niet iets nieuws en een zeer oud wapen van hem, die vanaf den beginne tegen God strijdende is bevonden. Wij lezen over

1) Milner's Chr. Gesch. Deel I.

laster: „En daar zijn ook valsche profeten onder het volk geweest, gelijk ook onder u valsche leeraars zijn zullen, die verderfelijke ketterijen bedektelijk invoeren zullen; ook den Heere, die hen gekocht heeft, verloochenende, en een haastig verderf over zichzelf brengende; en velen zullen hunne verderfenissen navolgen, door welke de weg der waarheid zal gelasterd worden; en zij zullen door gierigheid, met gemaakte woorden, van u een koopmanschap maken; over welke het oordeel van over lang niet ledig is, en hun verderf sluimert niet.”

Nogmaals de schrijver moet wel in het donker tasten als hij beweert, dat de Mammondienst een voortbrengsel is van moderne tijden, daar de kerk, waarvan het blaadje een vertegenwoordiger is, de bewijzen van heden en die van aloude dagen, beklagenswaardig genoeg, levert en geleverd heeft, dat de Mammon vanaf kortelings nadat het bloed van den Verlosser gevloeid had op Golgotha tot op den huidigen dag, gediend wordt, en dat deze dienst de oorzaak is dat de macht om te binden en te ontbinden weggenomen werd van de aarde. Dat zelfs één van haar vruchten, die het kwaad van den boom gedeeltelijk inzag, de macht niet bezat om het verlorene te herstellen, maar de hervorming teweeg bracht.

De Schepper van hemel en aarde, hemelsche macht alléén, zoude het Evangelie herstellen, zooals Hij profeteerde door den mond van Zijn Apostel: „En ik zag eenen anderen Engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwig Evangelie, om te verkondigen aan degenen die op de aarde wonen, en aan alle natie en geslacht en taal en volk, zeggende met eene groote stem: Vreest God en geeft Hem heerlijkheid; want de ure zijns oordeels is gekomen; en aanbidt Hem die den hemel en de aarde en de zee en de fonteinen der wateren gemaakt heeft.” Het Evangelie werd hersteld en noch laster, noch schimperia kan den steen, afgehouden zonder handen, tegenhouden. Vóór dien tijd bedekte afval de aarde en Gods macht was niet vertegenwoordigd en de dienst van den Mammon voerde hoogtij en nog vandaag zien wij aan iedere hand gelijk een gevierde dichter in zulke schoone woorden zegt:

Vaak, als ik zie, hoevele onsterflijke zielen
 Om goud en zingenot,
 Om macht en glorie, met gevouwen handen knielen
 Voor hun gewaanden God:

Hoe leek en priester vaak hetzelfde masker dragen
 Van schijngerechtigheid,
 Hoe vaak de Waarheid, in het aangezicht geslagen,
 Van schaamte bloost en schreit:

Hoevelen 't minnelied van Christenliefde zingen,
 Verteerd van stillen haat;
 Hoe altijd nog de beurs der dertig zilverlingen
 Van d' een tot d' ander gaat ***

Maar de blijde boodschap is hier en wordt gepredikt tot een getuigenis aller volk'ren voor het einde en Christus zal verschijnen, welken de hemel moest ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen die God gesproken heeft door den mond van alle Zijne heilige Profeten. C. Z.

Verplaatst.

Ouderling George D. Cushing, laatst werkzaam in de gemeente Meppel, is naar de Zending in de Westelijke Staten van Noord-Amerika verplaatst. Daar het gestel van broeder Cushing niet tegen het klimaat hier te lande bestand was, werd het door den president der Zending goed gedacht om hem naar een ander zendingsveld te verplaatsen, waar hij zijn zoo gewaardeerde krachten in gezondheid zal kunnen besteden. Zoo spoedig als wij het nieuwe adres van ouderling Cushing weten, zullen wij het in „De Ster” vermelden, zoodat zijn vele vrienden hier in Nederland hem zullen kunnen bereiken in zijn nieuw arbeidsveld.

Ouderling Cushing arriveerde 22 December 1922 te Rotterdam en was gedurende zijn verblijf in Den Haag en Meppel werkzaam. Hij vertrok 11 September j.l. per s.s. „Batavier” naar Engeland, om zich van daar sloop te zetten per s.s. „Montrose” naar de andere zijde van den oceaan.

Oorsprong van de „Gereorganiseerde Kerk”.

Het vervolg van de „Oorsprong van de Gereorganiseerde Kerk” zal in de volgende aflevering gevonden kunnen worden.

INHOUD.

Nog eens Vander Valk's boek blz. 269	Wet en Orde blz. 277
Hij, die volhoudt! „ 273	De dienst van den Mammon „ 278
De Zaterdagavond van den	Verplaatst. „ 284
tijd „ 274	

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkshesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.